

[Birthe Nielsen]

De grupper, der her rammes, er nogle grupper, der i forvejen har haft de største nedgange i disponibel realindkomst i de senere år. Jeg finder, at det er en ny måde at føre indkomstpoltik på, og jeg finder, at det er smadderasocialt.

Aase Olesen (RV):

Ved førstebehandlingen af dette lovforslag var forskellige ordførere meget bekymrede over, at man nu, som de sagde, ville jage dette lovforslag igennem til vedtagelse inden jul. Nu er vi altså kommet hen i slutningen af januar, og alligevel taler man om, at det bliver jaget og jasket igennem. Jeg ved ikke, hvor mange måneder man har haft den betænkning, men i hvert fald må denne snak snart høre op. Jeg ved ikke, hvor længe vi skal behandle lovforslag for at tilfredsstille dem, der snakker om jageri og lovjaskeri. Jeg synes, man skulle prøve at begrænse brugen af de ord til tidspunkter, hvor der virkelig er behov for dem.

Jeg lyttede med meget stor interesse til venstres ordførers tale her i dag. Jeg har i anledning af, at vi skulle have denne debat i dag, prøvet at se igennem, hvad venstre egentlig har sagt i denne sag, både da vi behandlede første fase, og da vi havde første behandling af denne anden fase. Så sent som den 2. december 1980 under førstebehandlingen af lovforslag nr. L 92, altså om indførelse af de arbejdsgiveradministrerede bidrag i socialindkomsten, sagde hr. Brixtofte – jeg citerer fra folketingets forhandlinger 1980–81, sp. 3467:

»Hvad angår lovforslag nr. L 92, er det bekendt, hvilken holdning venstre har til den del, der angår pensionsområdet, så det ikke er nødvendigt at gentage kritikken af den lov, der blev gennemført.«

Og så kommer det:

»Vi værdsætter, at socialministeren her har lyttet til vores kritik og nu prøver at rette op på en af de mange skævheder, der er i socialindkomsten.«

Jeg forstår, at grunden til, at venstre nu ikke mere værdsætter socialministerens ønske om at rette op på skævhederne, er, at venstre er fornærmet, venstre er ikke blevet inviteret til forhandlinger om socialindkomsten. Well, det kan man så også føre politik på; det må vi lade venstre om. Jeg minder blot om, at

både venstre og konservative førte lange forhandlinger med regeringen på et tidspunkt, hvor man førte forhandlinger om den samlede økonomiske politik, og at socialindkomsten lå på bordet dengang.

Når man hører om den voldsomme kritik fra den anden side – jeg tænker her på SFs betænkningsbidrag og det indlæg, der lige har været holdt her forud for min tale – så må jeg nok sige, at det forekommer meget besynderligt, at man slynger om sig med tal og udelukkende taler om den anden fase, trods det, at vi har givet os tid til i socialudvalget nøje at få gennemarbejdet, hvad dette forslag betød, og hvad det betød set i sammenhæng med første fase. Der henvises til, at 1,6 millioner lønmodtagere har protesteret. Jeg ved ikke, om de 1,6 millioner lønmodtagere ligesom SF åbenbart foretrækker at bibeholde den skattepligtige indkomst som grundlag for tildeling af sociale ydelser. Hvis de gør det, så ved de ikke deres eget bedste.

SF taler om en rente- og en boligreform. Ja, det kunne vi alle sammen godt ønske os. Det berører blot ikke de områder, vi nu har rettet på. Jeg tror ikke, at vi er ved vejs ende med socialindkomsten. Det er der vel ingen der mener, og vi ønsker alle, at der skal ske noget på de områder, men hvis vi laver en rentereform, berører det ikke de ting, vi nu laver om på.

Ved at stemme imod dette forslag fortsætter man med at give tilskud til de mennesker, der via store nedskrivninger, via store henlæggelser til investeringsfonds osv. kan bringe deres skattepligtige indkomst ned, så de dermed kan få sociale ydelser. Det er åbenbart det, SF og VS gerne vil have, når man gerne vil bevare de regler, vi har i dag.

Må jeg sige lidt om de eksempler, der har været kørt i pressen, og som nu også har været nævnt her: det stakkels postbud og hans kone, der tjener 25.000 kr. Jeg tror ikke, der findes noget eksempel, der har været skamredet i pressen som dette eksempel. Hvad er så sandheden om det? Der er altså tale om en familie, der arbejder, én heltidsarbejdende og én halvtids-. Man har spurgt: hvad vil der ske, hvis de skal have deres børn fuld tid i henholdsvis en vuggestue og en børnehave? Sådan kan man godt stille det op, men så glemmer man at referere til det svar, vi fik fra socialministeriet, da vi spurgte: hvor mange mon det dog kan dreje sig om, der